

ZÁPADOČESKÁ UNIVERZITA V PLZNI

Fakulta právnická

Katedra správního práva

Dispoziční zásada v řízení o odvolání – její použití a limity jejího uplatnění

seminární práce do kurzu Správní právo 2

Vypracovala: **Karolína Malčánková**

Přednášející: JUDr. Mgr. Jan Malast

Studijní kruh: 4.

Akademický rok: **2010/2011**

POZNÁMKY A PŘIPOMÍNKY

OBSAH

1. ÚVOD	3
2. ODVOLÁNÍ.....	3-5
2.1. Náležitosti	5
3.ODVOLACÍ ŘÍZENÍ	6-7
4. LIMITY A VYUŽITÍ DISPOZIČNÍ ZÁSADY	7-9
3. ZÁVĚR.....	9-10
 SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	 11

1. ÚVOD

Toto téma jsem si vybrala záměrně proto, že každý z nás se může kdykoli ocitnout v řízení před některým ze správních orgánů. Jde vlastně o každodenní riziko každého člověka, kdy se svými aktivitami vystavuje nebezpečí stíhání správním orgánem, ať už jízdou autem, tak například i pouhým podáním žádosti o stavební povolení. Z toho důvodu bychom měli být schopni se v daném tématu orientovat. Jak plyne ze zásady: "Neznalost zákona neomlouvá.", měli bychom znát své možnosti a svá práva v tomto typu řízení a naše následné možnosti odvolání se proti vydanému rozhodnutí.

Z toho důvodu se v této práci budu nejprve věnovat odvolání a samotnému odvolacímu řízení, protože si myslím, že pro pochopení dispoziční zásady je potřeba mít zevrubné znalosti i o těchto tématech. A to z hlavně z důvodu toho, že v případě neúspěšného, respektive vadného odvolání nemůžeme vůbec přistoupit k tomu, abychom uvažovali o dispoziční zásadě v odvolacím řízení a její aplikovatelnosti v odvolacím řízení.

Jelikož je to téma velmi specifické a prolíná se i jinými dalšími právními obory, bylo velmi těžké vybrat materiály, které se týkají pouze řízení o odvolání v režii správního práva. Dispoziční zásada je využívána i v civilním procesu, z toho důvodu doufám, že mnou vybrané materiály budou pro zadané téma vhodné a nikterak scestné.

2. ODVOLÁNÍ

Jde o opravný prostředek, který může podat účastník proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; z toho vyplývá, že správní řád v § 81 odst.1 vychází ze zásady dvojinstančnosti. Tímto způsobem lze napadnout rozhodnutí, které ještě nenabylo právní moc a v případě, že *zákon podání odvolání nevylučuje nebo nestanoví jiný opravný prostředek*.¹⁾ Dle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal; jde o rozhodnutí vydaná ve správním řízení. Za pomoci tohoto "*institutu*" se účastníci domáhají u orgánu druhé instance, respektive nadřízeného orgánu, nápravy na již vydaném rozhodnutí, které považují za neopodstatněné, či nesprávné.

*Správní řád v několika případech vylučuje možnost podat odvolání proti některým provinstančním rozhodnutím.*²⁾ Takto se nelze odvolat proti rozhodnutí, kterým správní orgán

¹⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 217s.

²⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 310s.

prohlásil nicotnost rozhodnutí, proti rozhodnutí řešícího spor z veřejnoprávním smluv či proti opatření obecné povahy, přičemž se nelze odvolat i *proti procesním rozhodnutím, která pro meritorní rozhodnutí nemají podstatný význam.*³⁾

Právo na odvolání je právem ryze subjektivním, tedy záleží zcela na účastníkovi řízení, zda se proti vydanému rozhodnutí odvolá, či zda se rozhodne tohoto práva vzdát, popřípadě podané odvolání stáhnout zpět. Z toho vyplývá, že odvolání není povinností, ale pouze možností pro "sjednání nápravy" v dané věci. V momentě, kdy účastník využije svého práva a odvolání se vzdá, vydané rozhodnutí nabude právní moci; tento akt musí být ze strany účastníka učiněn písemně či ústně do protokolu, a to poté, kdy byl s obsahem rozhodnutí obeznámen.

Odvolání má odkladný,nebo-li suspenzivní účinek, to znamená, že rozhodnutí nemůže nabýt právní moci, dokud nebude vyřízeno odvolání. Odkládá se tedy jeho vykonatelnost a nemá žádné právní účinky. *V některých případech je tento účinek vyloučen přímo zákonem, například v § 61 odst. 2 SpŘ z vymezených důvodů ho může vyloučit i správní orgán*⁴⁾, a to v taxativně uvedených případech. Předpokladem pro odložení vykonatelnosti je fakt, že jinému účastníkovi nesmí vzniknout újma nebo jde o veřejný zájem. Dále má odvolání účinek devolutivní, to znamená, že rozhodování o odvolání se přesune z prvoinstančního orgánu na jiný, výše postavený správní orgán.

*Správní řád umožňuje, aby za určitých podmínek o odvolání rozhodl sám správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal.*⁵⁾ Ten rozhodne, aniž by věc předal k projednání jemu nadřazenému orgánu. V tomto případě mluvíme o tzv. autoremeduře; ta se použije za předpokladu, že orgán I. stupně odvolání vyhoví v plném rozsahu. Tato možnost zde existuje z důvodu procesní ekonomie. Dotčený správní orgán musí zvážit všechny podmínky vedoucí k této možnosti, a v případě, že tomu tak je, musí autoremeduru využít, neboť mu to přikazuje § 88 odst. 1 věta první.

Jde-li o odvolací lhůtu, ve které může účastník odvolání podat, mluvíme o 15-ti dnech; lhůta začíná běžet od prvního dne, které následuje po oznámení rozhodnutí.*Existují-li pochybnosti o tom, který den nastala skutečnost určující počátek lhůty, považuje se za počátek lhůty den následující po dni, o něm je jisto, že skutečnost rozhodující pro počátek běhu lhůty*

³⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 218s.

⁴⁾ HENDRYCH D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7.vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 405s.

⁵⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 223s.

*již nastala.*⁶⁾ Správní řád řeší i situaci, kdy účastník řízení nebyl správně poučen o odvolání, když toto poučení chybí, a nebo je-li neúplné. V takovém případě musí správní orgán vyhotovit opravné rozhodnutí, od jehož oznámení účastníkovi počíná běžet 15-ti denní lhůta. V případě, že toto opravné usnesení nebylo vydáno, je zde počítáno s maximální 90-ti denní odvolací lhůtou, která počíná běžet ode dne oznámení původního (chybného) rozhodnutí. Praxe ovšem operuje ještě se dvěma typy odvolacích lhůt, které se využijí v případech, kdy osoba, leč účastníci řízení, nejsou obeznámeni s rozhodnutím správního orgánu. Jde o účastníky vedlejší nebo ty, o kterých to stanoví zvláštní zákon. V takovém případě mohou účastníci pro odvolání využít 30-ti denní lhůtu, která běží *ode dne, kdy se dozvěděli o vydání rozhodnutí a o řešení předmětné otázky*⁷⁾; jde o tzv. subjektivní lhůtu. Nejzazší termín pro podání odvolání v tomto případě je doba 1 roku, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, tzv. objektivní lhůta.

2.1. Náležitosti

*Jde hlavně o obecně obsahové náležitosti podání*⁸⁾, to znamená, že správní orgán ho posuzuje dle *jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*⁹⁾. V případě, že správní orgán bude mít v otázce obsahu jisté pochybnosti, pomůže podateli nedostatky vedoucí k nejasnosti odstranit. Dále je zde *náležitost odůvodnění podaného odvolání*¹⁰⁾; orgán přezkoumává rozhodnutí z hlediska rozsahu odvolání. To znamená, že zkoumá jen tu konkrétní část rozhodnutí, která byla účastníkem napadnuta, tedy se nezaměřuje na rozhodnutí jako celek. V případě, že účastník opomněl uvést jakou část rozhodnutí napadá, má se za to, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání lze podat proti výroku, jeho části nebo vedlejšímu ustanovení. V odvolání nelze uvést nové důkazy či další skutečnosti, v případě že je mohl uvést již při prvním řízení.

⁶⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 156s.

⁷⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 221s.

⁸⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 219s

⁹⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 144s.

¹⁰⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 219s

3. ODVOLACÍ ŘÍZENÍ

Pro zahájení odvolacího řízení je nutno nejprve podat odvolání proti vydanému rozhodnutí u správního orgánu, který jej vydal. Kvůli odvolací lhůtě je důležité datum odevzdání písemnosti k přepravě, v případě osobního doručení moment předání dotyčného orgánu.

Jak již bylo zmíněné, odvolací řízení probíhá u správního orgánu, který je nejbližší nadřízeným správním orgánem (§89 odst. 1 Spř). Ten má za úkol přezkoumat napadené rozhodnutí, nebo jo části. Když dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné napadené rozhodnutí:

- a) zruší a řízení zastaví, to znamená, že vady napadeného rozhodnutí jsou takového charakteru, že v řízení zahájením z moci úřední nelze dále pokračovat,*
- b) změní,*
- c) zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Orgán prvního stupně je při dalším projednávání věci vázán právním názorem odvolacího orgánu,*
- d) odvolací orgán rozhodnutí zamítne z důvodu věcných nebo formálních,*
- e) odvolací orgán řízení o odvolání zastaví, pokud účastník vzal odvolání zpět a nebylo-li ve věci podáno jiné (další) odvolání.¹¹⁾*

Rozhodnutí odvolacího orgánu je konečné, to znamená že proti němu není žádný opravný prostředek. Právní účinky nastávají v okamžiku oznámení všem účastníkům odvolacího řízení. *Tímto okamžikem pak nastává i právní moc rozhodnutí nalézacího správního orgánu, pokud jeho rozhodnutí bylo změněno nebo potvrzeno odvolacím správním orgánem.*¹²⁾ V případě, že rozhodnutí bylo změno či zrušeno v důsledku protiprávnosti, musí správní orgán rozhodnout, od jaké doby nastávají právní účinky jím vydaného, změněného rozhodnutí. V případě rozhodnutí, které účastníkovi zakládá nějakou povinnost, nastávají právní účinky nejčastěji od dne *právní moci nebo předběžné vykonatelnosti původního rozhodnutí.*¹³⁾ Ovšem v případě, kdy dochází změnou či zrušením rozhodnutí k založení práv, nastávají účinky tohoto rozhodnutí ode dne nabytí právní moci.

¹¹⁾ HENDRYCH D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7.vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 408-409s.

¹²⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 228s

¹³⁾ HORZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. Správní právo procesní. 3.aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010, 228s

Odvolací orgán nemůže napadené rozhodnutí změnit v neprospěch odvolatele, to lze jen v případě, kdy odvolání podal i jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo jde o rozhodnutí, které je v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem (§90 odst. 3 SpŘ).

4. LIMITY A VYUŽITÍ DISPOZIČNÍ ZÁSADY

Než přistoupíme k samotnému tématu této kapitoly, musíme si nejdříve vysvětlit, co samotný pojem dispoziční zásada znamená. Jde o jeden ze způsobů zahájení odvolacího řízení, a to na žádost účastníka řízení.

Podíváme-li se blíže do správního řádu, najdeme zakotvení této zásady v § 81 odst.1, kde je uvedeno, že právo na odvolání má, pokud zákon nestanoví něco jiného, účastník řízení. Jak bylo řečeno v dříve uvedených kapitolách, jde o jeho subjektivní právo. To znamená, že závisí pouze na jeho vůli a jeho rozhodnutí, zda možnosti odvolání využije, či ne. Dle odst.2 §81 SpŘ. je *projevem dispoziční zásady i právo účastníka řízení vzdát se práva na odvolání*¹⁴⁾. Tento úkon zbavuje účastníka další možnosti podání odvolání, i v případě, že by stále běžela odvolací lhůta. Ovšem můžeme se jen dohadovat, proč by někdo nechtěl využít svého práva na odvolání.

Další z možností projevu dispoziční zásady je právo účastníka vzít své odvolání nazpět, a to dle §81 odst. 3. Ani v tomto případě, nelze podat opětovné odvolání, a to bez ohledu na odvolací lhůtu.

Možnost volby účastníka, zda se rozhodne odvoláním napadnout výrok, část nebo celé rozhodnutí, je také dispoziční zásadou. Na základě této volby se následné musí řídit orgán odvolací. Tím je jeho rozhodovací činnost striktně vymezena, on sám ze své vlastní iniciativy nesmí přezkoumávat rozhodnutí jako celek (pokud tedy nebylo tímto způsobem napadeno) nebo jiné části rozhodnutí prvoinstančního orgánu.

Téma dispoziční zásady je též řešena v mnoha rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Můžeme uvést například rozhodnutí č.j. 7 As 73/2008 - 65 ze dne 16.července 2009, kde se říká, že v *dispoziční zásadě je promítnut ústavně garantovaný princip autonomie vůle. Jsou to tedy především účastníci řízení, kteří svými dispozičními úkony realizují zásadní vliv*

¹⁴⁾ JEMELKA L., PONĎELÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 310s.

na průběh řízení před správním soudem, jakož i na vymezení jeho předmětu¹⁵⁾. Zmíněná autonomie vůle a vliv na vymezení předmětu řízení spočívá v tom, že je pouze na účastníkovi, na jakou část rozhodnutí, popřípadě na celé rozhodnutí, podá odvolání. Jelikož jsme již v předchozích kapitolách říkali, že se odvolací orgán může zabývat jen napadenou částí rozhodnutí. Rozhodnutím jako celkem se zabývá pouze ve vztahu k zákonnosti. Což potvrzuje i nálezn Ústavního soudu čj. N 225/51 SbNU 807 ze dne 17.12.2008, kde se říká, že *vzhledem k zásadě dispoziční obecný soud ani nemůže přezkoumávat správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem v žalobě a tedy z vlastní iniciativy jeho projev nahrazovat a sám na jeho místě vyhledávat právní vady napadeného aktu*¹⁶⁾.

S názorem, že nelze přezkoumávat části rozhodnutí, která nejsou uvedena v odvolání, se ztotožnil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26.8.2010, čj. III.ÚS 1670/10: *Za ústavně souladný pak považuje Ústavní soud také závěr Nejvyššího správního soudu, že nepostrádá-li kasační stížnost zákonné náležitosti (jakkoliv je stručná), není na soudu, aby v rozporu se zásadou dispoziční upozorňoval a vyzýval stěžovatele k dalším (možným) tvrzením; je na stěžovateli, aby dle principu vigilantibus iura scripta sunt dostatečně (i pro něj efektivně) a včas tvrdil a prokazoval skutečnosti na ochranu svých práv.*¹⁷⁾ Z toho také vyplývá, že je důležité, aby účastník vždy řádným způsobem své odvolání doplnil případnými důkazy či skutečnostmi, na podporu svého tvrzení.

To, že je dispoziční zásada základem veškerých řízení spadající pod úpravu správního řádu, potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17.3.2010, čj. I.ÚS 947/09, kde je uvedeno, že : ... *správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou.*¹⁸⁾ Jak jsme se dozvěděli předtím, jde o základní princip, na jehož základě je zahajováno správní řízení. Ovšem i tato zásada má svá omezení, která jsou pro účastníky řízení velmi podstatná.

Například při zpětvzetí odvolání či vzdání se práva na využití této "instituce" nelze následně podat odvolání znovu, a to ani v případě, že nedošlo k vyčerpání odvolací lhůty. Další limitování spatřuji v tom, že *práva na odvolání se může účastník vzdát nejdříve po oznámení rozhodnutí (§ 72). Logicky se nelze vzdát práva na odvolání po uplynutí odvolací*

¹⁵⁾ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009, čj. 7 As 73/2008 - 65. K dispozici na WWW: <http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=21400&mark=>

¹⁶⁾ Nález Ústavního soudu ze dne 17.12. 2008, čj. N 225/51 SbNU 807. K dispozici na WWW: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=60997&pos=1&cnt=1&typ=result>

¹⁷⁾ Usnesení Ústavního soudu ze dne 26.8.2010, čj. III.ÚS 1670/10. K dispozici na WWW: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=67137&pos=7&cnt=512&typ=result>

¹⁸⁾ Nález Ústavního soudu ze dne 17.3.2010, čj. I.ÚS 947/09. K dispozici na WWW: <http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=65571&pos=24&cnt=512&typ=result>

lhůty.¹⁹⁾ Nepřístupné je i odvolání pouze proti odůvodnění rozhodnutí. Toto odvolání bude odvolacím orgánem zamítnuto dle § 92 odst. 1 SpŘ pro jeho nepřístupnost. Nesouhlasí-li účastník pouze s odůvodněním, musí napadnout výrok, či část rozhodnutí.

Omezení dispoziční zásady vyplývá i ze samotného *správního řádu*, kdy v *několika případech přímo vylučuje možnost podat odvolání proti některým provinstančním rozhodnutím*.²⁰⁾ Dle toho se nelze odvolat například proti rozhodnutí, kterým bylo *správním orgánem rozhodnutí prohlášeno za nicotné dle § 78 odst. 2*, dále se také nelze odvolat proti *výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání či proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu*.²¹⁾ Toto pravidlo potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2007, čj. 2 Afs 110/2007 - 63, kde se říká: „*Výjimku z dispoziční zásady pak upravuje soudní řád správní v § 76 odst. 2 pro případ zjištění, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost.*“²¹⁾

Limitaci spatřuji i v tom, že v případě odvolání nemůže účastník předložit nové důkazy či skutečnosti, a to v případě, kdy mu byly známy a mohl je použít již v řízení u prvoinstančního orgánu. Osobně si myslím, že tato zásada je příliš tvrdá, protože si dokáží představit, že někteří lidé si v daný okamžik nejsou vědomi všech prostředků, které by mohly použít ve svůj prospěch.

5. ZÁVĚR

Díky práci na tomto tématu jsem prohloubila své znalosti nejen o dispoziční zásadě, odvolání či v odvolacím řízení, ale při pročítání citovaných rozhodnutí či nálezů soudů, i v mnoha jiných oblastech. Teď už vím, že dispoziční zásada je jedním ze základních pilířů správních řízení a zároveň významným subjektivním právem jejich účastníků.

Vím, že je velmi důležité při podání odvolání, přesně vymezit rozsah napadeného rozhodnutí; všechny důkazy či skutečnosti, které by mi mohly být ku prospěchu, uvést dříve, než v odvolacím řízení, jelikož k nim poté nebude již přihlíženo. Také jsem se dozvěděla, z

¹⁹⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 310s.

²⁰⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 310s.

²¹⁾ JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 310s.

²¹⁾ Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2007, čj.2 Afs 110/2007 - 63. K dispozici na WWW: <http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=14689&mark=>

jakých důvodů nelze odvolání připustit a jakým způsobem může být dispoziční zásada limitována. Jde vlastně o jakési „právní privilegium“, které dává účastníkům možnost rozhodnout se, jakým způsobem naloží s rozhodnutím vydaným v jeho neprospěch.

Jak jsem se zmínila v úvodu, jde o téma velmi specifické a musím přiznat, že i velmi zajímavé. Myslím si, že by se každý člověk, minimálně každý student práv, s tímto tématem měl seznámit blíže a pochopit jeho význam pro správní řízení.

Použitá literatura

Hendrych, D. a kol. *Správní právo : Obecná část*. 7. vyd. Praha : C. H. Beck, 2009. ISBN 978-80-7400-049-2

JEMELKA L., PONDĚLÍČKOVÁ K., BOHADLO D. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. ISBN 978-80-7400-157-4

HORIZINKOVÁ E., NOVOTNÝ V. *Správní právo procesní*. 3. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2010. ISBN 978-80-87212-34-9

Internetové zdroje

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26.6.2007, čj.2 Afs 110/2007 - 63,
<http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=14689&mark=>

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.7.2009, čj. 7 As 73/2008 - 65.
<http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=21400&mark=>

Nález Ústavního soudu ze dne 17.12. 2008, čj. N 225/51 SbNU 807.
<http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=60997&pos=1&cnt=1&typ=result>

Usnesení Ústavního soudu ze dne 26.8.2010, čj. III.ÚS 1670/10.
<http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=67137&pos=7&cnt=512&typ=result>

Nález Ústavního soudu ze dne 17.3.2010, čj. I.ÚS 947/09.
<http://nalus.usoud.cz/Search/ResultDetail.aspx?id=65571&pos=24&cnt=512&typ=result>